

по празниците и да иззимувашъ, а на пролѣтъ иди и работи нивата въ падината. Каквото изкарашъ—твое да е.

Цончо стана, прегърна брата си и излѣзоха да товарятъ колата.

Пенчо се просълзи отъ това, що чу отъ баща си. Не се стърпя. Стана, отвори си касичката, дето събираше спестенитѣ си пари, извади сто лева и отърча у чичови си да даде на стринка си.

И други път той е ходилъ у чичови си, но сега като влѣзе забелѣза, че тежка сиромашия гнети въ тази къща.

„„„ Студено, прозореца залепенъ съ вестникъ, одѣра постланъ съ нѣкаква постилка, която отъ крѣпки и пятна не се познава отъ какво е. Стринка му се свила въ къта плаче; край нея децата мълчатъ и гледатъ тъжно.

Страшна немотия!

Пенчо цѣлуна на стринка си ръка, даде ѝ паритѣ и като имъ разправи какво е казалъ баща му, покани братовчедитѣ си у тѣхъ да се постопятъ до като им докаратъ дърва.